

ŽIVOT POD PSA

Příběhy o psech, které se vám nebudou líbit

Směkalová | Hobrland | Bábka | Eggenhoffer | Lubena | Horká | Matyášlová | Benda

ŽIVOT POD PSA

Příběhy o psech, které se vám nebudou líbit

Copyright © 2014 Dana Smékalová, Martin Hobrland, Michal
Babka, Lucia Eggenhoffer, Robert Lubena, Zuzana Horká,
Veronika Matyášová, Ivan Benda.
Všechna práva vyhrazena.

VĚNOVÁNO PRACOVNÍM...
A VLASTNĚ VŠEM PSŮM VŮBEC

Z OBSAHU

Tyto příběhy o psech se vám nebudou líbit.

Smutný příběh jezevčíka Tondy je o tom, na co myslí pes, který svého majitele omrzel.

Temnou minulostí majitelky ovlivněný život věrného asistenčního psa je o tom, že asistenční psi dokážou podpořit svého majitele fyzicky i psychicky. Co ale nedokážou, je bojovat proti nedostatku vůle k životu. Ať už majitel ve svém životě napáchal jakékoli zlo.

O jednom psisku, které stálo v cestě získání dědictví a doplatilo na to je o tom, jak se jeden pes stal snadno odstranitelnou překážkou v majetkovém dědickém řízení.

O svérázných zachráncích psů a jednom cynickém řidiči dodávky je příběh o tom, jak i otrlý šofér bez špetky citu v sobě najde víc rozumu než samozvané záchránkyně psů.

O pejskovi jménem Matýsek, který 18 let dělal všem kolem život lepším je povídka přesně o tom, o čem je její název.

Temná vize budoucnosti jménem vzteklna. Nikde není psáno, že vir dovezený z nelegálních psích importů nemůže být přenosný na člověka.

O Šarykovi, který byl cepovaný a cepovaný a cepovaný je o špatné volbě psího plemene a všem tom, co s tím může a musí souviset.

Od psího exkrementu přes napadení psem až po osvobozující rozsudek. Povídka o psím exkrementu. O soudu a rozsudku, který nikdo nečekal.

O chrtovi, který neuměl nic jiného, než běžet za svým štěstím. Inspirováno neblahým osudem bezpočtu psů, jejichž životem se staly psí dostihy.

Těžko na cvičišti, lehký na bojišti — ale vysvětluje to sociálce je zašmodrchaný příběh o jednom psím nedorozumění a dost nepovedeném zásahu pracovnice sociálky.

Na bezohlednost některých majitelů psů doplácí... zase jenom psi ukazuje, jaké to je, když se tváří v tvář potkáte s tím, kdo vám otrávil nejlepšího kamaráda.

O zatoulaném psisku, které nakonec přišlo tomu, kdo ho chtěl zabít, na pohřeb je krátká taškařice na závěr, inspirovaná bizarností našich právních předpisů.

Při čtení může ukápnout nějaká ta slza. Smutku, dojetí nebo smíchu. Mějte kapesník po ruce.

ÚVOD

Člověk a pes žijí spolu pod jednou střechou už přes deset tisíc let. Těžko se ale dá říct, že by se lidé za tu dobu naučili lépe rozumět psímu nitru než člověk doby kamenné, k němuž se do jeskyně přišel ohřát první pes.

Postupně si lidé psy vychovali podle svých potřeb, některé jejich rysy a vlohy zdůraznili, jiné potlačili a vzniklo tak rozsáhlé spektrum plemen.

Lidé se za tu dobu naučili, jak psy cílevědomě cvičit a jak je programově používat k některým pracím, a k výcviku často užívají metody, které vyhovují a jsou srozumitelné spíš té lidské straně vodítka.

Lidé málo vědí, jaký mají psi skutečně pohled na svět a jak fungují uvnitř.

Nezajímají se, jak ovládat psí instinkty, emoce, jejich podvědomí – tomu lidé v poslední době rozumí čím dál tím méně, čím dál tím povrchněji se psy komunikují, čím dál tím víc je považují za

chlupaté lidi. Čím vyspělejší společnost, tím hůř. Když spolu na začátku začali žít člověk a pes, nebylo to takhle, protože to by spolu nikdy nezůstali a psi by od lidí utekli.

Vidět psa jako psa, jako zvíře a rozumět jeho nitru neznamena mít ho méně rád nebo považovat ho za špinavého tvora, který se válí u boudy v prachu, ale naopak, znamená to mít psa spokojenějšího, vyrovnanějšího, který toho pro člověka víc udělá, protože ví, kam patří, má k člověku důvěru, cítí k němu respekt a lásku.

V České republice je mezi jedním a dvěma miliony psů. Troufám si tvrdit, že jen malé procento z nich žije opravdu spokojený psí život, i když jejich páníčkové o tom nemají ani tušení.

Tato kniha by měla trochu přispět k tomu, aby se lidé snažili vyloučit ze svého vztahu ke psům některé špatné momenty a třeba se začali aspoň zajímat o to, jak psům opravdu porozumět.

Ivan Benda

Tyto povídky se vám nebudou líbit. Tak zní podtitul této knížky a její autoři pevně věří, že se vám skutečně líbit nebudou. Že vám pomohou otevřít oči a podívat se na všechna ta psiska jako na skvělé živé bytosti.

Všechny povídky v této knížce jsou inspirovány skutečnými událostmi, fakty nebo momenty ze života psů i lidí. Zbytek je fikce. Avšak nepřiliš vzdálená realitě.

Přejeme vám příjemnou zábavu.

Autoři

SMUTNÝ PŘÍBĚH JEZEVCÍKA TONDY, KTERÝ SVÉHO MAJITELE OMRZEL

D. Smékalová

Psi žijí přítomností, reagují na ni a netrápí se tím, co bylo, ani tím, co bude. Jen když se dostanou do situace podobné té, kterou už jednou prožili, vybaví se jim předešlá zkušenost a podle ní se zachovají. Takže to z lidského pohledu navenek vypadá, že žijí i minulostí, podobně jako lidé.

Nad kruhovou loukou na kraji malého města slunce pomalu postupovalo od nesmělých ranních paprsků přes pálící výheň plného poledního žáru až překročilo polovinu své určené pouti a začalo se vzdalovat západním směrem.

Louka byla pokrytá zářivě zeleným kobercem čerstvě posekané trávy a plná života – v pestrobarevném oblečení po ní pobíhali lidé různého věku, doprovázeni stejně různorodě vypadajícími pejsky.

Dnes se tu koná další ročník „voříškiády“ – výstavy psů bez průkazu původu.

Pejsci a jejich páníčci s maximálním vypětím nasazují své tlapky, ruce a nohy do boje a zdolávají jednu překážku za druhou. Přebíhají přes lávku – někteří statečně a s odhodláním, jiní vystrašeně a s roztřesenými tlapkami; prolézají látkovým tunelem; běhají slalom a dokazují své schopnosti aportovat, mohutně povzbuzováni svými páníčky a nedaleko stojícím obecenstvem.

„Připraví se jezevčík Toník,“ zazněl pokyn organizátorů a z davu se odpojil nejdřív nadšeně poskakující jezevčík s křivýma nohama, za ním pak energická panička v nejlepších letech.

Stejně jako ostatní se postaví na začátek trasy a na povel se rozběhnou – sudí bedlivě pozorují, jak Toník s mírnou podporou paničky přejde lávku, zcela sám se statečně vrhá do tunelu, pak bezchybně probíhá slalom mezi kužely a stejně zdatně plní i ostatní těžké úkoly.

Zdárně proběhli cílem, Toník si od paničky vysloužil pochvalu a piškotek a oba se zapojili zpět k chumlu čekajících, když na trať vyběhl další soutěžící.

Ti dva přitahovali pozornost každého. Nejen tím, jak spokojeně a šťastně vypadal každý z nich, ale

především poutem, které se mezi nimi zdálo být. Rozuměli si beze slov – Toník natáhl úzký čumáček a čichal směrem ke stanu s občerstvením a paní tam zamířila tak samozřejmě, jako by to byla ona, kdo se potřebuje napít.

Stíny se začaly prodlužovat a poslední soutěžící doběhl do cíle. Nastal čas velkých diskuzí a porad, kdy davem prostupovala nervozita a čekání na výsledky.

Když porotci dokončili srovnávání jednotlivých soutěžících, všichni se postavili do dlouhé řady, která se táhla přes celou jednu stranu louky. Teď byli zajedno. Všichni napjatě čekali.

I Toník se posadil a koukal na malou skupinu dvounožců, ze které jeden vystoupil a z listu ve své ruce začal číst. Nerozuměl, co říká, ale velmi dobře cítil, jak se nervozita kolem něj stupňuje. Téměř neslyšně zakňučel, jak ho ten pocit ovládl a roztrásl mu svaly.

Panička mě pohladila po hlavě a usmála se na mě.

„Vydrž – právě nám děkují, že jsme přišli a za chvíli budou vyhlašovat,“ konejší mě. Jako bych to potřeboval. Moc jí sice nerozumím, lépe než kdo

jiný ale znám její pocity a jejich vůni. Vím, že je panička neklidná, zároveň ale poznám, že to není kvůli nebezpečí, spíše s tím má co dělat radost. To je pro mě důležitější, než cokoli, co mi řekne.

Najednou se narovná, když se muž vepředu odmlčel.

„Teď to přijde,“ zašeptala.

„Třetí místo získává nádherná kříženka labradora jménem Beruška!“ zakřičel muž a řada kolem nás vybuchla potleskem a jásotem. Z kraje vyběhl mladý muž s nádhernou žemlovou fenkou, potřásl si packami s mužem, co jejich jména vyhlásil, a odešli kousek dál, kde byl připravený stupínek vítězů. Berušce se na třetí příčku moc nechtělo, pořád lezla na místo nejvyšší, páníček ji ale jemným tlakem donutil zůstat sedět přesně tam, kde má. Nasál jsem její vůni a povzdechl si –tahle krasavice o mě ani pohledem nezavadila, a to jsme se ve stanu sešli nad jednou miskou. Kýchl jsem, jak se mi do nozder připletlo lechtající stéblo trávy a odtrhl pohled od chlupaté krásy.

„Druhé místo si vysloužil kříženec teriéra Sid za své neuvěřitelné výkony při aportu,“ přerušil mužský hlas mé snění.

Situace se opakovala, jen jásot teď byl větší. Cítím, že se panička chvěje a dloubnu ji čumákem

do nohy. Vůbec nereagovala, jen v prstech žmoulá konec mého vodítka a upřeně zírá na muže před nimi.

Tak jsem se na něj tedy také zadíval a pustil myšlenky na Berušku z hlavy.

„... A VÍTĚZEM POHÁRU VOŘÍŠKŮ SE STÁVÁ... KŘÍŽENEC JEZEVCÍKA TONÍK!!!“ zachraplal hlas znovu.

Panička nadskočila, pak se ale ovládla a dala mi povel, rozběhli jsme se k původci hluku a tam se zastavili. Muž paničce potřásl rukou, pak se sehnul a naklonil ke mně. Po těle mi proběhlo chvění a nohy mě najednou neunesly. Ten ostrý samčí pach a drsný hlas mi naháněly strach, který jsem nedokázal ovládnout. Cítil jsem, jak se vítr dotýká mých najednou odkrytých zubů.

Panička začala něco povídat a pohladila mě po hlavě. Vzpamatoval jsem se a uklidnil.

Muž jen koukal, ruku stále natáhnutou ke mně.

Oklepal jsem se a narovnal, paniččina přítomnost mi dodala odvahu. A pak jsem natáhl čenich a dotkl se té cizí ruky. Byla teplá a voněla jinak než můj strach. Muž se slabě zachvěl a já z něj

cítil slabý pach strachu. Pak ukázal zuby a potřásl tlapou i mně.

A já si uvědomil, že se už nemusím bát.

Všichni muži nejsou stejní... A nechtějí všichni jen ubližovat.

Cítil jsem se tak volný, že jsem nadskočil a krátce vyštěkl. Ocas se mi míhal ze strany na stranu a odrážel tak mou radost, že jsem konečně volný a můžu se radovat.

Panička mě odměnila dobrůtkou, chvíli si něco s mužem povídali a pak jsme s paničkou odešli na stupínek nejvyšší. Musela mě na něj zvednout, protože by tam mé nožičky nevyskočily – a lézt přes ostatní stupně a druhé psy se ani mně, ani jí nechtělo. Stáli jsme tam a panička si přebrala lesklý pohár. Úplně zářila nadšením, které mě zalévalo jako teplé světlo a nutilo mé srdce bušit ještě rychleji a silněji než předtím. Pohladila mě a mluví na mě hlasem, který mi zní jako písnička.

Chválí mě.

Tolikrát mě dnes chválí – možná mi chce vynahradiť, že jsem tu musel celý den snášet společnost tolika jiných psů a poslouchat její příkazy. Ale to nemusí, já si celý den užíval, že můžu být s ní – s tou, která mi ukázala skutečný domov a přijala mě do své smečky... Dnešní den,

který nazývají soutěží, byl jeden z nejhezčích, které jsem kdy zažil.

Všichni se jako na povel začali rozcházet a tak jsme i my s paničkou zamířili k tomu, čemu říkají parkoviště. Vede mě do plechové přepravní věci, dá mi napít a znovu mě hladí. Mluví ke mně a barva jejího hlasu je laskavá a příjemná. Dělá to se mnou zvláštní věci, hřeje to uvnitř. Než jsem potkal paničku, nic takového jsem nezažil.

Když otevře dveře do plechové věci, rychle vyskočím na sedadlo, kde už na mě čeká moje deka. Opravdu je jen moje. Pořád tomu nemůžu uvěřit, když zkontroluji, že na ní opravdu není cizí pach. Panička se směje, když pečlivě očichávám každý kousek a pak mě jako obvykle připoutá, že se můžu sotva hnout.

Ještě jedno pohlazení, dobrůtka a pak už panička zabouchla dveře a přesunula se kousek přede mě, na jiné sedadlo. Tlama se mi otevřela a jazyk vykoul ven, uši se trochu nadzdvihly a já se natěšeně zadíval z okénka.

Panička mi něco řekla a pak se zasmála, když jsem se k ní pokusil dosáhnout čenichem, ale přes uvázání se mi to nepodařilo. Natáhla ruku, pohladila mě a jemným tlakem mě vrátila na mou deku. Zadívala se dopředu a pořád na mě mluvila.

Kovová transportní věc zařvala a začala se otrásat – znamení, že je připravena k pohybu. Trochu jsem se přikrčil – tohle sice už znám, pořád ale pohybu kovové věci moc nevěřím. Kovová věc ale slouží mé paničce, která právě prostrčila jednu hebkou packu ke mně, aby mi mohla opět polaskat hlavu. Můžu být klidný.

Stočil jsem se na své dece, unavený, ale nevýslovně šťastný. Oči se mi zavřely a paměť mi dovolila podívat se ještě jednou na to, co se před chvílí dělo – přehrát celý den na soutěži. Znovu cítím napětí, když mě panička přivedla a já se potkal s tolika jinými psy. Pak se obrázky v mých vzpomínkách posunuly od seznamování k samotné soutěži. Svaly se mi znovu třesou, když musím čekat na povel, než se budu moct rozběhnout za paničkou. Znovu slyším vrčení a cítím ostrý pach, který zvedá mé pysky a rozezní mou hrud' vlastním temným zvukem. Odfrknu si a otevřu oči, když zaslechnu paniččin hlas a uvědomím si, že se moje vrčení ozývalo i teď, kdy není proč. Tady žádný vetřelec není, pro jistotu zavětrím ve vzduchu, který mi to potvrzuje. Podívám se na paničku, hlavu natočenou ke straně a jazykem ochutnávám její vůni. Zasmála se.

Spokojenější a klidnější si položím hlavu zpět na packy a nechám spadnout víčka. Cítím pohyb, ke kterému se brzy přidalo teplo, když na mě okénkem dopadly sluneční paprsky. Už skoro spím. Sen začal jako předtím – vzpomínkami na dnešní den. Pak se mi znovu vybavil hluboký hlas, který mi bolestně připomněl, jaké to bylo, než mě do své smečky přijala panička. V břiše se mi všechno stáhlo a i krk mám najednou nějaký úzký. Ocas se mi stáhl mezi zadní nohy, až mě jeho koneček zalechtal na břiše. Cítím, jak se tlukot v mých žebrech zrychlil, svaly se třesou, nemůžu dýchat. Chci otevřít oči nebo někam utéct, spánek mě ale drží příliš pevně, nedovolí uniknout.

Najednou cítím zimu.

Už nejsem v autě se svou milou paničkou, ve snu jsem se vrátil do minulosti.

Jsem zase nechtěným psem, který se ocitl sám.

Jako poslední připomínku reality bolestně zakňučím. Pak už nemám vliv na obrazy a vzpomínky, které ke mně přišly a ovládly mě tak jako tolikrát předtím.

Zima.

Byla mu taková zima! Packy měl zmrzlé, snažil se je zahřát tím, že si na ně lehl, ale zima byla příliš velická, nepomáhalo to.

Je tma.

Byl sám.

Měl tak hrozný hlad...

Cítím, že se mi na hřbetě vztyčily chlupy a pysky odhalily bílé zuby. Vím, co to je. To ten hlas, tak podobný jinému lidskému samci, ten to vyvolal. Vzpomněl jsem si na jiné dvounožce, u kterých jsem dřív bydlel.

Panička se mnou totiž nebyla celou dobu, to si až moc dobře pamatuju. Nikdy na to nezapomenu, i když bych moc chtěl.

Ocásek, který se mezitím už zase uvolnil, mě opět zalechtal na břicho, jak se vzpomínky vynořovaly, jedna po druhé.

Nejdřív poznal známou vůni cecíků své mámy – spolu s dalšími sourozenci se každou možnou chvilku snažil k nim dostat co nejbližší a naplnit si břicho sladkou chutí mlíčka. Zakňučel, když se obrázek změnil a k pachu se přidal i obraz – krásná černožlatá srst, stejná jako jeho vlastní.

Laskavé černé oči, milující čumák, který uměl tak jemně jazykem hladit, nebo zuby trestat, když bylo potřeba.

Vyštěkl jsem radostí, že jsem znovu spatřil svou mámu. Ale radostný zvuk se zakončil táhlým zavytím, naplněným bolestí, když se její vůně z mých vzpomínek náhle vytratila. S bolestí, jako když se střep zaryje do tlapek, jen teď jsem tu bolest cítil někde v hrudi.

Tak brzy ho vzali pryč... Vždyť ještě pil mléko, ještě mámu potřeboval! Ale přišli dvounožci, strčili ho pod bundu a odvezli pryč.

Nejdřív to bylo dobré. Zavřeli ho sice do malé temné krabice, tu ale brzy otevřelo dvounožčí mládě s dlouhou srstí na hlavě a vysokým, pisklavým hlasem. Chytilo ho silně a bolestivě – dvounožci mají obrovskou sílu, asi si to neuvědomilo. Mládě si ho přitisklo k tělu a hladilo ho podobně, jako to předtím dělala maminka. Tolik mu to připomínalo její hebký jazyk, že když se laskání zaměřilo na břicho, udělal to, co dělal celý svůj dosavadní život – uvolnil svěrače, aby se nechal očistit. Nemyslel si, že je to něco špatného, maminka ho přeci ještě pořád takhle čistila!

Ale mládě – holčičku, jak říkají lidé, to asi polekalo.

Hrozně zaječela, jako kdyby se jí něco stalo, tím ho vyděsila. Její sevření se na chvíli uvolnilo a on tam strnule seděl a třásl se z leknutí. Pak cítil, že letí, a ošklivě se narazil o tvrdou podlahu. V pravé přední tlapce ho silně píchlo, když na ni nešikovně dopadl. Bolestně zakňučel.

Přišel další dvounožec – podle hlasu a pachu vůdčí samec, Páníček.

Toník cítil, že se mu i teď ježí srst strachem a odporem.

Zvedl ruku a něco říkal silným hlasem. Toník mu nerozuměl, ale byl zvědavý a tak se narovnal a podíval nahoru.

Ruka se sevřela v pěst a Páníček se zle zašklebil. Pak dopadla.

Uhodil ho. Jeho Páníček. Vůdce smečky, ke které teď Toník patřil.

Proč ho uhodil? Udělal Toník něco špatně? Co se stalo?

Pak znovu – další rána, přímo přes čumák. Nakonec ho chytil za kůži na hřbetě, jako to dělala maminka, když ho chtěla rychle někam přenést. Jako v nebezpečí.

Byl snad v nebezpečí?

Lidský samec, Páníček, ho rychle přenesl ven a obrovskou silou vyhodil na studený vzduch. Dopadl bolestivě, i když zemi pokrýval sníh.

Zakňučel a podíval se k domu, odkud byl tak hrubě vyhozený. Pak oči zavřel.

Byl tam sám. Nevěděl, co se děje.

Proč?

Schoulil se na studené zemi do klubíčka, nechával se zapadat sněhem a přemýšlel, čím se proti lidskému Alfovi provinil, že si za to zasloužil takovýhle výprask.

Neklidně jsem se zavrtěl, pootevřel jsem jedno oko a s uspokojením zjistil, že to byl jen sen, že jsem stále v autě se svou novou paničkou, která na mě mluvila a tím mě vytrhla z ošklivých vzpomínek. Zívám jsem, protáhl si tlapy s potěšením, že ve skutečnosti se netřesou, a znovu se ponořil do spánku.

Po chvíli se obraz auta z mé mysli vytratil a nahradila ho další vzpomínka.

Tentokrát byl uvnitř lidského doupěte a mládě s pisklavým hlasem mu strkalo před čumák svou dlouhou srst, lechtalo to. Kýchnul, mládě začalo cenit zuby a vydávat zvláštní zvuky.

Ted' už Toník ví, že to byl smích, znamení lidské spokojenosti. Ale tehdy to nevěděl.

Tak vycenil zuby taky.

V tu chvíli ale znovu pocítil pevný stisk Páníčka na kůži na krku. Přikrčil se a v předtuše další bolesti se znovu roztrásl. Když se nic nedělo, opatrně otevřel černé oči a upřel je na Páníčka, kterému ten pohled změnil obličej na nepřátelský.

Proč? Toník zkusil znovu ukázat zuby a pak zavrtět ocasem na důkaz dobrých úmyslů. Jenže Páníček tomu asi nerozuměl. Znovu zvedl silnou holou packu, vlastně ruku, a tloukl ho všude po těle.

Tentokrát nezavrčel, nevydal žádný zvuk. Dokonce se dokázal nepočůrat, i když se strachy trásl víc než kdykoliv předtím. Když bití skončilo, nedali ho ven jako předtím, ale zavřeli v místnosti, kde byla úplná tma a zima.

Cítil jsem, že se mi z hrudi dere kňučení a nohy se mi samy pohybovaly, i když nebylo kam jít. Věděl jsem, že spím, že je to vše jen sen – můj čenich mi to napovídal – ale ta hrůza byla tak silná, že mi nedovolila se probudit. Kdyby se něco dělo, probudila by mě panička, tím jsem si jistý.

Sen zase ovládl všechny mé smysly a vrátil mě k dříve prožitému utrpení.

Zkusil se z té černé místnosti dostat ven – hrabal v zemi, ta ale byla moc tvrdá, aby ji jeho drápy poškodily. A tak se rozhodl pro dveře, jenže o ty si jen odíral tlapy do krve. Najednou zpoza dveří něco zaslechl. Zvuk pohybu.

Přestal škrábat, zaštěkal a začal vrtět ocáskem – musí projevit úctu zbytku smečky, ať je za dveřmi kdokoliv z nich. Chtěl je znovu vidět. Chtěl cítit lechtání od mláděcí srsti, jako to bylo předtím. Přál si dostat něco k jídlu.

Zaslechl hluboký hlas a kroky, co mířily k němu. Nadšeně poskakoval, štěkal a snažil se něco cítit přes slabší vrstvu dřeva.

„Co to děláš, parchante?“ zahřměl hluboký hlas slovy, kterým nerozuměl, a dveře, ze kterých na druhou stranu pronikalo jen jeho nepřetržité funění a hrabání, se otevřely. Nevěděl, co se děje. Jediné, co věděl, bylo, že ho Páníček osvobodil z té tmy a samoty, a tak jako poděkování vyskočil a zavrtěl ocasem.

Ránu nečekal. Tentokrát byla tak silná, že chvíli neviděl. A když se probral, kolem byla zase tma a v tlamě cítil chuť krve. Nejdřív jen tak ležel a nabíral síly. Pak znovu potichu prozkoumával celou místnost. Potom už to nemohl vydržet a začal potichu kňučet. Stýskalo se mu po smečce.

Dveře se najednou rozrazily. Páníček ho chytil za kůži na hřbetě a vynesl ven. I přes bolest a horečku, kterou ve svém těle cítil, měl Toník radost, že je znovu venku.

Tady určitě uvidí další členy smečky. Bude hodný a oni si s ním budou hrát, jako si s ním předtím hráli jeho sourozenci. Možná budou společně i usínat...

Teď byl ale den – konečně kolem něj aspoň nebyla tma, i když zima byla čím dál horší. Venku už nebyl ani sníh, který by se pod jeho tělem změnil na hřející podušku. Byl jen suchý mráz, který zalézal do kožichu a štípal na čumáku.

Chtěl se před tím mrazem schovat, někam zalézt, přečkat nejhorší nečas v zákrytu, zjistil ale, že se nemohl hnout moc daleko – bránila mu v tom nejen zranění, která mu Páníček způsobil, ale také provaz, uvázaný kolem krku.

Očichal tu divnou věc, voněla jako uschlá louka. Zkusil ji olíznout a tak zjistil, že je to měkké a poddajné, proto se zakousl se směsí průzkumnické radosti a nekonečného vzteku.

Ta věc neustoupila.

Se vši silou a zápalem štěněte zarýval své zoubky hlouběji a hlouběji; trhal, tahal a páral. Po nějaké